

Arrest

nr. 63 309 van 17 juni 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 18 april 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 maart 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 19 mei 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. FRERE, loco advocaat H. VAN VRECKOM, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 28 juli 2010 toe op Belgisch grondgebied en diende dezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 22 maart 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan dezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing welke luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Russisch staatsburger van Balkaarse origine te zijn. U werd geboren op 8 januari 1986 in de Kabardino-Balkaarse hoofdstad Naltsjik, waar u ook uw propiska had. Op 9 mei 2007 huwde u op traditionele wijze met L.(...) K.(...) (O.V. 6.032.695). Op 15 augustus 2008 liet u dit huwelijk ook officieel registreren. In 2007 ging u samen met uw vrouw naar Syrië om er te studeren aan een islamitisch instituut. In 2008 keerde u tijdelijk naar Kabardino-Balkarië terug voor de begrafenis van uw moeder en in oktober 2008 vatte u een nieuw studiejaar aan in Syrië. In 2009 zette u uw studies in Syrië vroegtijdig stop omdat uw vrouw op 15 september 2009 bevallen was van een prematuurtje en u uw gezin niet alleen wilde laten.

De problemen naar aanleiding waarvan u uw land verlaten hebt, gaan terug tot 2003. Op 14 september 2003 werd u door de autoriteiten samen met andere gelovigen vanuit de moskee meegenomen naar de OVD in Naltsjik waar u op 15 september 2003 ernstig mishandeld werd. Na 10 dagen kwam u vrij en liet u uw verwondingen vaststellen door een medisch expert. Een tijd lang kende u geen problemen meer, maar in maart 2005, werd u opnieuw meegenomen omdat u ervan verdacht werd een van de rebellen te zijn die betrokken waren geweest bij een aanval in Ingoesjetië op 21 juni 2004. Op 10 maart 2005 werd er bij u een huiszoeking verricht en de volgende dag, op 11 maart 2005, werd u door de Rubop en FSB gearresteerd en overgebracht naar Mozdok, waar u meerdere uren vastgehouden werd. Uiteindelijk werd u vrijgelaten omdat men niet over bewijzen beschikte, maar tijdens uw vasthouding werd u ernstig mishandeld. Aan deze mishandeling hield u een hematoom over in uw hoofd, dat later operatief verwijderd werd in de eerste polikliniek van Naltsjik. Op 30 oktober 2005 vond er een protestactie plaats, waarbij 250 mensen hun ongenoegen uitten over het optreden van de politie. Zelf nam u niet deel aan deze actie, maar toch werd u de volgende dag door de autoriteiten meegenomen en hierover ondervraagd. Op 5 juni 2008 ging uw moeder naar het stedelijke parket in Naltsjik om er klacht in te dienen tegen de problemen die jullie gezin met de autoriteiten gekend had. U weet niet wat er precies gebeurde, maar tijdens haar bezoek aan het parket kreeg uw moeder een interne bloeding. Ze werd overgebracht naar het ziekenhuis, waar ze later overleed. Zelf bevond u zich op dat moment in Syrië, waar u sinds 2007 samen met uw vrouw islamitische studies had aangevat, maar nadat u het nieuws vernomen had, keerde u op 7 juni 2008 naar Kabardino-Balkarië terug. Tijdens de begrafenis van uw moeder vond er in haar huis een onrechtmatige huiszoeking plaats. Uw broer diende hier later een klacht tegen in, die echter niet ontvankelijk werd verklaard. Zelf werd u in die periode ook een aantal keren door de politie meegenomen voor ondervraging. U kreeg zowel vragen over uw medestudenten in Syrië als over uw schoonbroer, N.(...) T.(...), die ervan verdacht werd een rebel te zijn. Op 25 september 2008 ging u samen met uw vrouw opnieuw naar Syrië om er uw studies verder te zetten. Toen u omwille van de geboorte van uw kind, op 15 september 2009, naar Kabardino-Balkarië terugkeerde, begonnen uw problemen opnieuw. U werd andermaal door de politie meegenomen voor ondervraging. Op 23 januari 2010 verdween uw schoonbroer, N.(...) T.(...), in Moskou. Die dag belde hij uw jongste broer nog op, maar sindsdien is hij spoorloos. Een paar dagen later, op 29 januari 2010, vernam uw zus dat haar man gearresteerd was en ging ze naar hem op zoek, echter zonder resultaat. Ze raadpleegde eveneens een mensenrechtenorganisatie, maar heeft tot op heden geen nieuws over haar man. Begin juni 2010 werd uw jongste broer meegenomen in de veronderstelling dat u het was. U bevond zich op dat moment in het appartement van uw vrouw, waar u na uw definitieve terugkeer uit Syrië samen met uw gezin verbleef, en kreeg er bezoek van uw beide broers. Uw oudste broer had voor jullie appartement een onbekende auto met geblindeerde ruiten opgemerkt. Toen hij naar huis terugkeerde werd hij door deze wagen achtervolgd zonder dat er verder iets gebeurde. Later die dag werd u opgebeld door de buurvrouw met de mededeling dat men geprobeerd had haar dochter en haar vriend M.(...), die samen met u in Syrië gestudeerd had, onderweg naar huis te arresteren. De buurvrouw werd echter op de hoogte gebracht door een ooggetuige en slaagde erin haar dochter vrij te krijgen. M.(...) werd wel meegenomen en verdween. Nadat de eerste auto verdwenen was, bleef er een tweede auto met geblindeerde ruiten achter. Toen uw jongste broer jullie appartement verliet, werd hij door deze auto achtervolgd. U probeerde hem te bellen, maar kon hem niet bereiken. Daarom nam u contact op met uw oudste broer, die u aanraadde jullie appartement onmiddellijk te verlaten, wat u ook deed. U vluchtte naar het huis van uw oom in Belorechka, die u vervolgens onderbracht bij de buren. Daar verbleef u tot aan uw vertrek. Uw jongste broer werd uiteindelijk door de inzittenden van de auto gearresteerd en overgebracht naar een politieafdeling. Nog diezelfde dag werd hij echter vrijgelaten omdat de politie zich vergist had en ze eigenlijk naar u op zoek waren. Uw familieleden probeerden te achterhalen wat men van u verlangde, maar ze kregen enkel te horen dat dat vertrouwelijk was en u zich zelf diende aan te bieden. De volgende dag vond er in het appartement van uw vrouw een huiszoeking plaats, waarbij islamitische lectuur, cd's alsook jullie internationale paspoorten in beslag genomen werden. De cd's en de lectuur werden later teruggegeven, maar jullie internationale paspoorten zouden jullie enkel terugkrijgen indien

u zich zelf zou gaan aanbieden. Wat u uit angst echter niet deed. Na deze huiszoeking kwamen er nog meermaals mensen bij uw vrouw naar u informeren.

U verliet Kabardino-Balkarië uiteindelijk op 23 juli 2010. Vanuit Belorechka brachten familieleden u en uw gezin met de auto naar Brest (Belarus), waar u in de avond van 24 juli 2010 aankwam. Daar verbleven jullie in een leeg appartement tot 27 juli 2010, waarna jullie met een minibus naar België reisden. U bereikte België op 28 juli 2010. Nog diezelfde dag diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u er problemen kende met de autoriteiten omwille van uw islamitische geloof en vermeende banden met de rebellen.

Eerst en vooral dient opgemerkt te worden dat u er niet in slaagde uw asielrelaas aannemelijk te maken. Zo kon u de Belgische asielinstanties geen enkel tastbaar bewijs voorleggen van de concrete problemen die u in de periode kort voor uw vertrek uit Kabardino-Balkarië gekend zou hebben. U legde wel bewijsstukken voor met betrekking tot de problemen die u tussen 2003 en 2005 zou hebben gekend, meer bepaald de akte van het forensisch onderzoek dat u na uw arrestatie en mishandeling in 2003 liet uitvoeren, een protocol van de huiszoeking die op 10 maart 2005 bij u thuis werd uitgevoerd, 4 internetartikels met betrekking tot uw arrestatie op 11 maart 2005 (CGVS 1, p. 13-14 en 18), een internetartikel over de problemen van moslims in Kabardino-Balkarië uit 2005, een brief van het parket ter attentie van uw moeder aangaande een klacht die zij indiende met betrekking tot een huiszoeking die plaatsvond op 1 juli 2004. Deze problemen worden echter niet betwist. U legde daarnaast de overlijdensakte van uw moeder voor alsook een medisch attest en een medisch onderzoeksverslag op datum van 7 juli 2008, waaruit blijkt dat uw moeder een herseninfarct en –bloeding had gekregen. Niettegenstaande er niet getwijfeld wordt aan het overlijden van uw moeder, dient erop gewezen te worden dat u verklaarde dat uw moeder deze hersenbloeding zou hebben opgelopen omwille van een of andere vorm van mishandeling toen ze klacht ging indienen bij het parket (CGVS 1, p. 8 en 9). U stelde zelfs uitdrukkelijk dat uw moeder vermoord werd (CGVS 1, p. 9). De door u voorgelegde medische documenten bevatten echter geen enkele verwijzing naar de oorzaak van de vastgestelde aandoeningen en ook de overlijdensakte bevat geen enkele informatie met betrekking tot de doodsoorzaak. Daar komt nog bij dat u aangaf dat u op het moment van de feiten zelf niet aanwezig was en u ook niet wist wat er precies gebeurd was (CGVS 1, p. 9 en 14-15). Uw verklaringen met betrekking tot de omstandigheden voorafgaand aan de dood van uw moeder zijn bijgevolg louter gebaseerd op veronderstellingen. U bracht verder nog een klachtenbrief van uw broer aan die gericht was aan de rechtbank. Ongeacht het feit dat deze brief niet eens gedateerd is, wordt in deze brief door uw broer enkel naar u verwezen met betrekking tot de feiten die u meemaakte in 2005 en die, zoals reeds eerder aangegeven, niet betwijfeld worden. In deze brief verwijst uw broer tevens naar de dood van uw moeder, die evenmin betwist wordt. Hij duidt de omstandigheden voorafgaand aan haar dood aan met de term raadselachtig, wat evenwel niet bewijst dat uw moeder door de autoriteiten mishandeld of zelfs vermoord zou zijn. U legde tot slot ook een kopie neer van de brief die uw advocate kort voor uw vertrek ter attentie van de procureur van Naltsjik opgesteld had. Deze brief bevat echter geen enkele concrete informatie over de feiten waarvan u kort voor uw vertrek het slachtoffer zou zijn geweest en beperkt zich louter tot het beschrijven van de algemene problematische situatie van gelovige islamitische jongeren in Kabardino-Balkarië en de algemene stelling dat u zelf dergelijke problemen zou gekend hebben. De brief gaat echter niet in op de precieze feiten die aan de basis zouden hebben gelegen van uw beslissing om Kabardino-Balkarië te verlaten.

Verder vertelde u dat u tussen uw terugkeer naar Kabardino-Balkarië op 7 juni 2008 en uw tweede vertrek naar Syrië op 25 september 2008 meermaals door de politie gearresteerd en na enkele uren terug vrijgelaten werd. Tijdens uw vasthouding werd u telkens ondervraagd zowel over uw medestudenten in Syrië als over uw schoonbroer, N.(...) T.(...), die door de autoriteiten gezocht werd omdat hij ervan verdacht werd een rebel te zijn (CGVS 1, p. 14 en CGVS 2, p. 4 en 6). Ongeacht het feit dat u zich merkwaardig genoeg niet eens kon herinneren hoeveel keer u in die periode precies gearresteerd werd (CGVS 2, p. 6), kon u geen enkel document voorleggen waaruit blijkt dat u ook daadwerkelijk meermaals gearresteerd en ondervraagd werd. U kon evenmin enig document aanreiken waaruit het bestaan en de identiteit van uw schoonbroer blijken. Verder stelde u dat u ook na uw definitieve terugkeer uit Syrië, omwille van de premature geboorte van uw kind in september 2009, meegenomen werd (CGVS 1, p. 6 en CGVS 2, p. 6). U bracht evenwel geen enkel tastbaar bewijs aan om deze verklaring te ondersteunen. Voorts gaf u aan dat uw jongste broer begin juni 2010 door de politie gearresteerd werd in de veronderstelling dat u het was. Hij werd nog diezelfde dag vrijgelaten nadat de politie inzag dat ze niet u maar uw broer hadden aangehouden (CGVS 1, p. 15-16). Ook hiervan kon u geen enkel tastbaar bewijs aanreiken. Tot slot vermeldde u nog dat uw schoonbroer, N.(...) T.(...), over wie u meerdere keren ondervraagd werd, op 23 januari 2011 in Moskou verdween. Naar aanleiding van zijn verdwijning zou uw zus verschillende autoriteiten hebben bezocht alsook

een mensenrechtenorganisatie geraadpleegd hebben (CGVS 2, p. 4-5 en 9). Deze verklaringen kon u echter net zo min met enig document staven. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnd.

U slaagde er daarnaast niet in de Belgische asielinstanties uw binnenlands Russisch paspoort, hét identiteitsdocument van de Russische staatsburger bij uitstek, voor te leggen. U legde wel een kopie voor van een aantal pagina's uit twee verschillende binnenlandse Russische paspoorten. In het eerste geval betrof het echter een paspoort dat uitgereikt werd in 2002 en dat, zoals u zelf aangaf, niet meer geldig was (CGVS 1, p. 8). In het tweede geval betrof het een geldig paspoort waarmee u uit Kabardino-Balkarië vertrokken was (CGVS 1, p. 8). Aangaande dit geldige paspoort verklaarde u dat u het onderweg naar België op aanraden van de smokkelaar vernietigd had (CGVS 1, p. 8-9 en CGVS 2, p. 9). De kopieën van beide binnenlandse paspoorten zou u later toevallig teruggevonden hebben in het boekje van uw zoon (CGVS 1, p. 9). Deze verklaring is echter weinig aannemelijk, te meer omdat u ongerijmde verklaringen aflegde over het moment waarop u dit paspoort vernietigd zou hebben. Zo gaf u tijdens uw eerste interview bij het Commissariaat-generaal aan dat u uw binnenlands Russisch paspoort verscheurd had na het betreden van het Poolse grondgebied (CGVS 1, p. 8). Tijdens uw tweede interview bij het Commissariaat-generaal stelde u echter dat u dit paspoort op het moment dat u in Brest in de auto stapte, nog voor uw vertrek uit Belarus, vernietigd had (CGVS 2, p. 9). Bijgevolg ontstaat het vermoeden dat u uw intern Russisch paspoort bewust achterhoudt om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventuele woonstregistratie, een mogelijk huwelijk of de eventuele uitreiking van een internationaal paspoort verborgen te houden. Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder in het gedrang.

Voorts bleef u onaannemelijk vaag met betrekking tot een aantal belangrijke aspecten van uw asielrelaas. Zo kon u zich niet herinneren hoeveel keer u in de periode tussen uw eerste en tweede verblijf in Syrië, meer bepaald tussen 7 juni 2008 en 25 september 2008, meegenomen werd (CGVS 2, p. 6). Voorts kon u zich merkwaardig genoeg ook de achternaam van M.(...) niet herinneren (CGVS 2, p. 8), niettegenstaande u samen met hem in Syrië gestudeerd had (CGVS 1, p. 15 en CGVS 2, p. 3-4) en u ook meermaals over hem ondervraagd werd (CGVS 2, p. 4 en 6). Tot slot gaf u aan dat er sinds uw vertrek uit Kabardino-Balkarië nog steeds mensen naar u kwamen informeren. U had echter geen idee wie deze mensen waren noch wat ze precies van u wilden (CGVS 1, p. 20). Daar alle elementen de kern van uw asielrelaas raken, kon redelijkerwijze van u verwacht worden dat u hierover gedetailleerde informatie zou kunnen verschaffen, wat in casu niet het geval was. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder ondergraven.

Verder dient een gebrek aan interesse in het verdere verloop van de door u aangehaalde problemen te worden vastgesteld. U gaf immers aan dat u voor uw vertrek uit Kabardino-Balkarië een advocate had geraadpleegd met betrekking tot uw eigen problemen en zij in uw naam een klacht had opgesteld voor de procureur (CGVS 2, p. 7-8). U had echter geen idee of uw advocate reactie heeft gekregen op deze klacht en heeft ook niet de moeite genomen om haar te contacteren. Toen u vervolgens gevraagd werd waarom u naliel dit te doen, antwoordde u enkel dat u het niet wist (CGVS 2, p. 12). Gezien de ernst van de door u verklaarde vrees, namelijk de vrees om te verdwijnen of zelfs vermoord te worden (CGVS 2, p. 11), kon nochtans redelijkerwijze van u verwacht worden dat u enige inspanningen zou ondernemen om informatie in te winnen over het verdere verloop van de door u aangevoerde problemen, wat in casu echter niet het geval was. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder aangetast.

Aangaande uw reisroute verklaarde u dat u vanuit Kabardino-Balkarië met uw binnenlands Russisch paspoort (CGVS 2, p. 9) met de auto naar Brest was gereisd (CGVS 1, p. 11). Vervolgens reisde u van Brest met een minibus via Polen en Duitsland naar België (CGVS 1, p. 11). Onderweg zou u uw binnenlands Russisch paspoort vernietigd hebben (CGVS 1, p. 8 en CGVS 2, p. 9) en werd u zelf nooit gecontroleerd (CGVS 1, p. 11-12 en CGVS 2, p. 9-10). Deze verklaring is echter weinig aannemelijk. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles worden uitgevoerd. Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU- of Schengenzone te betreden zonder geldige reisdocumenten. Er kan dan ook weinig geloof gehecht worden aan uw verklaringen als zou u zonder paspoortcontrole de EU zijn binnengekomen. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw internationaal Russisch paspoort, waarvan u verklaarde dat het samen met dat van uw vrouw voor uw vertrek tijdens een huiszoeking in beslag was genomen (CGVS 1, p. 9), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden. De geloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt hierdoor nog verder ondermijnd.

Tot slot werd er nog een belangrijke tegenstrijdigheid vastgesteld tussen uw opeenvolgende verklaringen. Zo gaf u tijdens uw tweede interview bij het Commissariaat-generaal aan

dat u bedreigingen ontving in de vorm van brieven (CGVS 2, p. 7). Toen u even later gevraagd werd van wie deze bedreigingen afkomstig waren, antwoordde u dat ze van onbekenden kwamen en er stond dat het beter zou zijn indien jullie vertrekken, zoniet zou er iemand in de gevangenis belanden of zelfs vermoord worden (CGVS 2, p. 8). Op de vraag hoeveel van dergelijke bedreigingen u gekregen had, repliceerde u dat jullie mondeling bedreigd werden (CGVS 2, p. 8). Toen u met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd werd, reageerde u dat u dat niet gezegd had, waarna u erop gewezen werd dat u letterlijk verklaard had bedreigingen te hebben ontvangen in de vorm van brieven. Hierop antwoordde u dat u bedoelde dat u bedreigingen kreeg, maar niet bedoelde dat het bedreigingen per brief waren. De tolk maakte u vervolgens duidelijk dat er letterlijk vertaald werd en u dus daadwerkelijk gesteld had dat u bedreigingen ontvangen had in de vorm van een brief. Hierop antwoordde u ten slotte dat u niet bedoelde per brief, maar u zich vermoedelijk verkeerd had uitgedrukt. U voegde er nog aan toe dat het niet zo was dat iemand langskwam die zei je moet dit of dat doen, maar dat het eigenlijk familieleden waren die langskwamen en zeiden dat het beter zou zijn indien jullie vertrokken (CGVS 2, p. 8). Hiermee is de tegenstrijdigheid echter niet opgeheven, aangezien er een grote discrepantie bestaat tussen dreigbrieven en mondelinge waarschuwingen. Bovendien zei u duidelijk dat deze bedreigingen afkomstig zouden zijn geweest van onbekenden, terwijl u daarna aanvoerde dat het familieleden zouden zijn geweest die u waarschuwden. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder uitgehold.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De overige door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (uw geboorteakte, studentenboekje en –kaart, rijbewijs, huwelijksakte en islamitische huwelijksakte, de geboorteakte van uw zoon en een verzekeringsattest op zijn naam, een schoolattest van uw vrouw en een kopie van enkele pagina's uit haar binnenlands Russisch paspoort, een enveloppe, een puntenlijst van uw islamitische studies in Syrië, een brief van het parket op datum van 6 september 2007 gericht aan uw moeder, een brief van het Parket-Generaal van de Russische Federatie ter attentie van uw broer, twee brieven van het parket van Naltsjik gericht aan uw broer, een brief van het rechedepartement van de Republiek Kabardino-Balkarië ter attentie van uw broer en een diploma islamitische studies op naam van uw vrouw) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Uw geboorteakte, rijbewijs en huwelijksakte alsook uw islamitische huwelijksakte, de geboorteakte van uw zoon en de kopie van enkele pagina's uit het binnenlands Russisch paspoort van uw vrouw bevatten uitsluitend informatie met betrekking tot uw eigen identiteit en die van uw gezin, die echter niet betwist worden, doch niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen. Uw studentenboekje en –kaart alsook de puntenlijst van uw islamitische studies bevatten louter informatie met betrekking tot uw opleiding, maar niet met betrekking tot de problemen die u in Kabardino-Balkarië gekend zou hebben. Dezelfde argumentatie geldt voor het schoolattest en het diploma islamitische studies op naam van uw vrouw.

De enveloppe toont enkel aan dat uw broer Z.(...) M.V. in Naltsjik op het adres Kulieva 18 appartement 100 bepaalde documenten ontvangen heeft, wat evenwel niet betwist wordt. Uit de brief van het parket van Naltsjik op datum van 6 september 2009 ter attentie van uw moeder blijkt uitsluitend dat uw moeder op 6 augustus 2007 een klacht indiende en deze klacht door het parket van Naltsjik niet verder behandeld zal worden omdat de klacht zelf geen informatie bevatte over de aangeklaagde rechtschennis en uw moeder naliet zich naar het parket te begeven om er verklaringen af te leggen. De brief bevat geen enkele informatie over de aard en de inhoud van de klacht en heeft bijgevolg geen enkele concrete bewijskracht ten aanzien van de feiten waarvan u in de periode kort voor uw vertrek het slachtoffer werd. Geen enkele van de brieven gericht aan uw broer ten slotte bevat enige verwijzing naar uw persoon. Zodoende kunnen deze brieven de door u aangehaalde problemen onmogelijk staven en vermogen zij bijgevolg niet bovenstaande beslissing te wijzigen.

Volledigheidshalve kan nog toegevoegd worden dat ook in het kader van de asielaanvraag van uw vrouw, L.(...) K.(...) (O.V. 6.032.695), besloten werd tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/2 tot en met 48/5, 52, §2 en 57/6, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), van artikel 77 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet, van de algemene motiveringsplicht en van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoeker merkt op dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing vermeldt dat *“ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art. 48/4,§2c) van de Vreemdelingenwet”*. Vervolgens verwijst hij naar een ambtsbericht van het Ministerie van Binnenlandse Zaken van Nederland van april 2010 over de Noord-Kaukasus. Uit dit rapport citeert hij verschillende passages, waaronder die met betrekking tot mishandelingen, foltering, martelingen, ontvoeringen, verdwijningen en buitengerechtelijke executies. Verzoeker is de mening toegedaan dat uit deze bepaalde informatie kan worden afgeleid dat de situatie in Tsjetsjenië, waar, zo stelt hij, de mensenrechten regelmatig worden geschonden, nog altijd onstabiel is. Hij merkt dienaangaande voorts op dat Human Rights Watch in 2006 berichtte dat bij de ondervraging van separatisten op grote schaal martelingen voorkwamen, dat Amnesty International in 2009 een gedetailleerd rapport publiceerde over de mensenrechtenschendingen tegen Tsjetsjeense burgers, dat in 2011 Human Rights Watch over de schending van vrouwenrechten berichtte, dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens Rusland sinds 2005 al verantwoordelijk heeft gesteld voor meer dan tweehonderd doden en verdwijningen en dat diverse mensenrechtenactivisten en journalisten die over de schendingen van mensenrechten berichtten, vermoord werden. Met betrekking tot dat laatste somt verzoeker enkele namen op. Vervolgens werpt hij op dat op de site van het Belgische Ministerie van Buitenlandse Zaken reizen naar Tsjetsjenië sterk wordt afgeraden aangezien, zo vervolgt hij, er een groot risico blijft bestaan voor terroristische aanslagen, ontvoeringen en dergelijke meer. Gezien het duidelijk is dat de situatie in Tsjetsjenië onveilig is, is deze informatie belangrijk voor de inschatting van de vrees voor vervolging en de nood aan subsidiaire bescherming, aldus verzoeker. Verzoeker laat verder gelden dat wat de amnestieregeling betreft, uit informatie blijkt dat er gedurende de verslagperiode geen amnestie is verleend, zoals die in 2006 en 2007 van toepassing was op militanten in Tsjetsjenië en andere delen van de Noordelijke Kaukasus, dat veel voormalige strijders die aanvankelijk voor de regeling hadden gekozen er desalniettemin van afzagen vanwege het risico dat zij toch vervolgd zouden worden, dat het voorkomt dat personen aan wie amnestie werd verleend alsnog gearresteerd, gemarteld en soms vermoord worden, dat zo in 2009 de Tsjetsjeense vrijheidsstrijder Umar Israilov, die voor de amnestieregeling had gekozen en lijfwacht werd van Kadyrov, vermoord werd nadat hij in 2006 een klacht tegen zijn werkgever had ingediend bij het Europees Hof voor de Rechten van de Mens met beschuldigingen van grootschalige martelingen en ontvoeringen en dat deze/hij op het moment van de moord in Oostenrijk verbleef als politiek asielzoeker. Verzoeker besluit dat de bestreden beslissing aldus geen voldoende motivering bevat en geen rekening houdt met de veiligheidssituatie in Tsjetsjenië.

2.2 De Raad merkt op dat het middel niet ontvankelijk is voor zover daarin de schending wordt aangevoerd van artikel 52, §2 van de vreemdelingenwet en van artikel 77 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet aangezien verzoeker nalaat uiteen te zetten op welke wijze deze wetbepalingen worden geschonden. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers een voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 29 november 2006, nr. 165.291). Ten overvloede wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing helemaal niet werd genomen op grond van artikel 52, §2 van de vreemdelingenwet dat een aantal zogenaamde technische weigeringsgronden opsomt, waardoor het *in casu* niet dienstig kan worden aangevoerd.

2.3. De formele motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding in artikel 57/6, tweede lid van de vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten

de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Waar verzoeker tegelijkertijd een schending aanvoert van de formele en de materiële “algemene” motiveringsplicht, dient er op te worden gewezen dat hij niet in redelijkheid kan aanvoeren dat enerzijds de juridische en feitelijke overwegingen niet in de bestreden beslissing zijn weergegeven en anderzijds die redenen niet deugdzzaam zijn (RvS 11 juli 2001, nr. 97.739). De schending van de formele motiveringsplicht kan, in casu, niet op ontvankelijke wijze ingeroepen worden, daar uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven die de beslissing onderbouwen kent (RvS 25 september 2002, nr. 110.660). Uit de bewoordingen van het aangevoerde middel blijkt bovendien dat verzoeker louter kritiek heeft op de inhoudelijke correctheid van de motieven, zodat het middel verder vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht dient te worden onderzocht.

2.4. In de bestreden beslissing, waarin wordt besloten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend en hem de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend, wordt in de eerste plaats opgemerkt dat verzoeker er niet in geslaagd is zijn asielrelaas aannemelijk te maken. Dienaangaande wordt erop gewezen dat verzoeker de Belgische asielinstanties geen enkel tastbaar bewijs kan voorleggen van de concrete problemen die hij in de periode kort voor zijn vertrek uit Kabardino-Balkarië gekend zou hebben. Verder wordt erop gewezen dat ongeacht het feit dat hij zich niet eens kan herinneren hoeveel keer hij precies gearresteerd werd in de periode tussen zijn terugkeer naar Kabardino-Balkarië op 7 juni 2008 en zijn tweede vertrek naar Syrië op 25 september 2008, verzoeker geen enkel document kan voorleggen waaruit blijkt dat hij daadwerkelijk meermaals gearresteerd en ondervraagd werd. Daarnaast wordt gesteld dat verzoeker evenmin enig document kan aanreiken waaruit het bestaan en de identiteit van zijn schoonbroer blijken. Tevens wordt opgemerkt dat hij geen enkel concreet bewijs kan aanreiken van zijn verklaringen dat hij ook na zijn definitieve terugkeer uit Syrië, omwille van de premature geboorte van zijn kind in september 2009, meegenomen werd, dat zijn jongste broer begin juni 2010 door de politie gearresteerd werd in de veronderstelling dat hij het was en diezelfde dag nog vrijgelaten werd, en dat zijn schoonbroer N.T., over wie hij verschillende keren ondervraagd werd, op 23 januari 2011 in Moskou verdwenen is en zijn zus naar aanleiding hiervan verschillende autoriteiten heeft bezocht en ook een mensenrechtenorganisatie heeft geraadpleegd. Vervolgens wordt erop gewezen dat verzoeker er niet in geslaagd is de Belgische asielinstanties zijn binnenlands Russisch paspoort voor te leggen, dat zijn verklaringen omtrent het moment waarop hij dit paspoort zou vernietigd hebben niet rijmen en dat zijn uitleg aangaande de neergelegde kopie van een aantal pagina's uit twee verschillende binnenlandse Russische paspoorten niet aannemelijk is. Verder wordt opgemerkt dat verzoeker onaannemelijk vaag blijft met betrekking tot een aantal belangrijke aspecten van zijn asielrelaas. Er wordt verzoeker ook een gebrek aan interesse in het verdere verloop van de door hem aangehaalde problemen verweten. Verzoekers uitleg aangaande zijn reisroute wordt als weinig aannemelijk bestempeld. Tot slot wordt er een belangrijke tegenstrijdigheid vastgesteld tussen verzoekers opeenvolgende verklaringen met betrekking tot de bedreigingen die hij ontvangen heeft.

2.5. In zoverre verzoeker opmerkt dat in de bestreden beslissing wordt vermeldt dat “ook al Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art. 48/4,\$2c) van de Vreemdelingenwet”, mist zijn betoog feitelijke grondslag. Immers, in de bestreden beslissing wordt met geen woord gerept over (de situatie in) Tsjetsjenië. De Raad ziet ook niet in waarom het Commissariaat-generaal, zoals verzoeker oppert, rekening had moeten houden met de veiligheidssituatie in Tsjetsjenië, nu laatstgenoemde afkomstig is uit en alle ingeroepen problemen zich situeren in Kabardino-Balkarië. Ook de rest van het verzoekschrift, waarin wordt verwezen naar en geciteerd uit verschillende algemene rapporten, is volledig toegespitst op de veiligheidssituatie in Tsjetsjenië. De verschillende argumenten die in dit verband worden aangehaald, doen echter geheel niet ter zake. Immers, zoals zonet werd opgemerkt, is verzoeker afkomstig uit Kabardino-Balkarië en situeren al de door hem ingeroepen problemen zich aldaar.

2.6. Ter terechtzitting van 9 juni 2011 merkte verzoeker op dat het verzoekschrift te algemeen is en hij maakte van zijn mogelijkheid om mondelinge toelichting te verschaffen gebruik om de stukken die op 8 juni 2011 per faxbericht aan de Raad werden overgemaakt kort toe te lichten. Verzoeker, die verklaarde dat deze stukken betrekking hebben op zijn persoonlijke situatie, ging bij zijn betoog ter terechtzitting niet in op de concrete motieven van de bestreden beslissing. Om die reden blijven de motieven van de bestreden beslissing gehandhaafd en worden zij beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.7. Met betrekking tot de door verzoeker per faxbericht d.d. 8 juni 2011 verstuurde stukkenbundel merkt de Raad op dat deze 17 documenten bevat, waarvan er 10 reeds eerder aan de asielinstanties werden voorgelegd (stuk 21, Documenten). De 7 (kopieën van) documenten die nog niet eerder aan de Belgische asielinstanties werden voorgelegd betreffen (kopieën van) de geboorteakte van verzoekers zus, een brief van 3 april 2011 van verzoekers zus, gericht aan een zekere D.A., waarin ze schrijft over en hulp vraagt met betrekking tot de verdwijning van haar echtgenoot D.N.D., de huwelijksakte van verzoekers zus met D.N.D., een brief van schoonbroer D.N.D. van 30 oktober 2010, gericht aan het Parket waarin deze het extreme politieel geweld aanklaagt en om bescherming vraagt, een rechterlijke beslissing van 26 februari 2011 aangaande de ontvoering van verzoekers voornoemde schoonbroer, waarin enkele gerechtelijke maatregelen worden getroffen, een brief d.d. 16 juni 2008 van het Ministerie van Volksgezondheid van de Republiek Kabardino-Balkarië waarin wordt gemeld dat er op 5 juni 2008 op het adres van het Parket een dringende medische interventie gevraagd is geweest, en de gedeeltelijke Franse vertaling van een medisch attest van 7 juni 2008 van de analyse van een scan van verzoekers moeder. De Raad stelt vast dat deze stukken allen betrekking hebben op de situatie en de problemen van verzoekers zus, schoonbroer en moeder. Zij hebben echter geen enkele betrekking op en verwijzen nergens naar verzoekers persoonlijke situatie. Over verzoeker, noch over de problemen die verzoeker zelf zou hebben gekend, wordt in de documenten met geen enkel woord gerept. Aldus blijft de vaststelling van het Commissariaat-generaal gehandhaafd die ook in de bestreden beslissing is opgenomen dat verzoeker de Belgische asielinstanties geen enkel tastbaar bewijs voorlegt van de concrete problemen die hij in de periode kort voor zijn vertrek uit Kabardino-Balkarië gekend zou hebben waardoor hij niet in aanmerking komt voor de erkenning als vluchteling.

2.8. Het is de taak van verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort voor wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker geen elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.9. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij het nemen van de beslissing op onzorgvuldige of onredelijke wijze tewerk zou zijn gegaan. De door verzoeker per faxbericht van 8 juni 2011 neergelegde documenten doen geen afbreuk aan deze conclusie. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel werden derhalve niet geschonden.

Het enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag) en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juni tweeduizend en elf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN